

Τοποθέτηση της αναρχικής συλλογικότητας Όμικρον72

10^η Συνδιάσκεψη της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης – Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

28-29 Γενάρη 2024

Κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37

Αθήνα

Καλωσορίζουμε όλες και όλους στην 10η Συνδιάσκεψη της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης.

Για ακόμα μία φορά θα προσπαθήσουμε να τοποθετήσουμε μια συνολική ανάλυση των κοινωνικών και πολιτικών συνθηκών που βιώνουμε ως κοινωνία και ως αναρχικοί και αναρχικές. Η ανάλυση που είχαμε παραθέσει, τον Ιούνιο του περασμένου έτους, στο 6ο συνέδριο της Οργάνωσης, η οποία πηγάζει από την συνολική μας τοποθέτηση ανά τα χρόνια και ως ομάδα αλλά και ως οργάνωση, συνεχίζει να επιβεβαιώνεται. Η κίνηση, στην τροχιά του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, που έχουν εγκαθιδρύσει τα κράτη και το κεφαλαίο, η βαναυσότητα της επίθεσης στους πληβείους και καταπιεσμένους και η λεηλασία του φυσικού κόσμου είναι ακόμα εδώ. Αυτό που γίνεται όλο και πιο φανερό και διαφοροποιείται από την τελευταία φορά που βρεθήκαμε, είναι οι τρόποι που αποτυπώνονται η συνολική και βίαιη επίθεση του κράτους και του κεφαλαίου πάνω στο κοινωνικό σώμα και τη γη, στις κοινωνίες και τη φύση. Το σύστημα μέσα στη βαθιά του σήψη αδυνατεί να προσφέρει οποιοδήποτε όραμα για ένα βιώσιμο μέλλον.

Βρισκόμαστε σε μία περίοδο αλληπάλληλων και παρατεταμένων κρίσεων (ανθρωπιστική, περιβαλλοντική, υγειονομική, οικονομική, κοινωνική) που, αφενός, δεν αποτελούν παρά προεκτάσεις της συνολικής και βαθιάς κρίσης στην οποία βρίσκεται το κρατικό καπιταλιστικό σύστημα, λόγω των ίδιων των αντιφάσεών του, και, αφετέρου, προκαλούνται από την αθεράπευτη σύγκρουση που επιβάλλει η βασική του αρχή, η εκμετάλλευση και καταπίεση ανθρώπου από άνθρωπο

Στην ολοένα επιταχυνόμενη διάλυση των κοινωνιών από το κράτος και τα αφεντικά, ερχόμαστε αντιμέτωποι για ακόμα μία φορά με την όξυνση της προοπτικής μιας γενικευμένης σύρραξης των κρατών για την περαιτέρω διαιώνιση της εξουσίας τους, τον εκ νέου βίαιο διαμοιρασμό του κόσμου και των πλουτοπαραγωγικών πηγών του. Είχαμε αναφερθεί στην επίθεση της Ρωσίας στην Ουκρανία, που συνέβη τον Φλεβάρη του 2022 και είχαμε επισημάνει τις τραγικές συνέπειες που έχει ένας πόλεμος (θάνατος, εκτοπισμένοι, εξαθλιωμένοι) αλλά και τον κίνδυνο να παρασυρθεί η ανθρωπότητα σε ένα νέο σφαγείο. Από τότε, όχι μόνο δεν έχει αλλάξει τίποτα όσον αφορά τις ενδοσυστημικές συγκρούσεις των πολιτικών και οικονομικών μας αφεντικών αλλά αυτές έχουν οξυνθεί. Η κρίση στο στενό της Ταϊβάν όπου η Κίνα αξιώνει την προσάρτηση της Ταϊβάν, η Κορεάτικη χερσόνησος που φαίνεται να οδεύει σε μια νέα εστία έντασης ανάμεσα στη Βόρεια και τη Νότια Κορέα και το Ιράν που βρίσκεται στο σημείο να διαδραματίζει κεντρικό ή και ηγετικό ρόλο στη Μέση Ανατολή, αμφισβητώντας τις ηγεμονικές φιλοδοξίες της Δύσης μέσω των Η.Π.Α και του Ισραήλ. Ουσιαστικά, βλέπουμε να επιβεβαιώνεται και να μεγαλώνει ένα αντίπαλο δέος προς την Δύση και την ηγεμονία της στον κόσμο. Οι Η.Π.Α βρίσκονται εδώ και χρόνια σε κρίση στο εσωτερικό τους και κινδυνεύουν μ' ένα ολοκληρωτικό καθεστώς με την άνοδο της Alt-Right και την ίδια στιγμή αποτυγχάνουν σε κάθε πεδίο της εξωτερικής πολιτικής τους δίνοντας την ευκαιρία ανάδυσης ενός αντίπαλου στρατοπέδου. Ένα στρατόπεδο που δεν είναι ενιαίο αλλά μπορεί να συσπειρωθεί με κοινό παρονομαστή την επιθετικότητα του προς την Δύση και τις ΗΠΑ ως ηγεμονική δύναμη αυτής (της Δύσης) ως κυρίαρχη δύναμη.

Αυτή η συνθήκη αναμοχλεύει όλο και γρηγορότερους ρυθμούς κίνησης στα και ταχύτερα τα γρανάζια των πολεμικών μηχανών, παγκόσμια. Εξοπλισμοί, ενίσχυση συμμαχιών, ανάδυση νέων εδαφικών διεκδικήσεων από τις μεγάλες δυνάμεις και πυρηνικές απειλές διαμορφώνουν την παγκόσμια σκακιέρα.

Μετά την τελευταία μας συνάντηση βρεθήκαμε αντιμέτωποι με νέες συνθήκες που διαμορφώνουν καθοριστικά την παγκόσμια σκακιέρα. Ένα νέο πεδίο σύγκρουσης έρχεται στην τωρινή ασταθή διεθνή γεωπολιτική συνθήκη που, όμως, κρατάει πολλές δεκαετίες τώρα. Και αυτό το πεδίο είναι η πολύπαθη Παλαιστίνη. Ο παλαιστινιακός λαός, ο οποίος εδώ και πάνω από επτά δεκαετίες βρίσκεται αντιμέτωπος με το σύγχρονο απαρτχάιντ που έχει επιβάλλει το ρατσιστικό κράτος του Ισραήλ. Μία αβίωτη συνθήκη που έχει επιβληθεί με βίαιες επιθέσεις των ισραηλινών κρατικών κατασταλτικών δυνάμεων, με επιχειρήσεις εκδίωξης των παλαιστίνιων από τα εδάφη τους, με εμπάργκο στη Γάζα και το χτίσιμο ενός τοίχους περιμετρικά της, με ελλείψεις σε βασικά αγαθά και ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, με στρατιωτικά φυλάκια, με συλλήψεις, με βασανισμούς, με δολοφονίες από ελεύθερους σκοπευτές και με βομβαρδισμούς διαμορφωνότακαι διαμορφώνεται ήταν και είναι η πραγματικότητα που έχουν να αντιμετωπίσουν χιλιάδες Παλαιστίνιοι. Για δεκαετίες το κράτος του Ισραήλ προσπαθεί να κανονικοποιήσει τον τρόπο και τον θάνατο, εφαρμόζοντας, γενικευμένα, συνθήκες αυξημένου ελέγχου και σκληρής καταπίεσης Αυτή η διαχρονική και βάρβαρη επίθεση του ισραηλινού κράτους έρχεται να αποτυπωθεί στο σήμερα με μία εκ νέου και άνευ προηγουμένου βάρβαρη επίθεση η οποία πλέον ονομάζεται παίρνει τα χαρακτηριστικά της γενοκτονίας απέναντι στους Παλαιστίνιους.. Η τελευταία αυτή βαρβαρότητα ξεκινάει από την επίθεση που εξαπέλυσε η παλαιστινιακή αντιστασιακή οργάνωση Χαμάς στο Ισραήλ στις 7 Οκτώβρη του 2023. Από εκείνη την ημέρα το κράτος του Ισραήλ, με πρόσχημα το δικαίωμα στην αυτοάμυνα εξαπολύει έναν ολοκληρωτικό πόλεμο απέναντι στο λαό της Παλαιστίνης, με όρους γενοκτονίας. Αυτός ο ολοκληρωτικός πόλεμος έχει αφήσει, μέχρι στιγμής, πάνω από 25 χιλιάδες νεκρούς στην Παλαιστίνη εκ των οποίων πάνω από 10 χιλιάδες είναι παιδιά. Μέσα σε αυτές τις δεκαετίες της βαρβαρότητας του ισραηλινού κράτους, ο παλαιστινιακός λαός μετρά πολλούς ξεσηκωμούς, ιντιφάντες και αντιστασιακές πράξεις από την Λωρίδα της Γάζας μέχρι την Δυτική Όχθη. Ουσιαστικά, αυτά είναι η δράση ενός λαού ώστε να απαλλαγεί από τις κατοχικές δυνάμεις, να ζήσει με βάση την ελευθερία, στην ίδια του τη γη, όπως αυτός επιθυμεί. Ο λαός της Παλαιστίνης συνεχίζει να αγωνίζεται, ορθώνοντας οδόφραγμα στην στρατιωτική κατοχή και τον πόλεμο που το κράτος του Ισραήλ έχει κηρύξει, αποτελώντας αγκάθι στους διαχρονικούς σχεδιασμούς των παγκόσμιων οικονομικών και πολιτικών αφεντικών. Για αυτό και είναι καθήκον των λαών του κόσμου να σταθούν αλληλέγγυοι με τον αγώνα των παλαιστίνιων για ελεύθερη γη. Αυτή η γενοκτονία που συντελείται αυτή τη στιγμή φανερώνει την άμεση ανάγκη για την εξάλειψη του κατοχικού καθεστώτος ώστε να μπορέσει ο παλαιστινιακός λαός να έχει τις δυνατότητες μια βιώσιμης ζωής.

Πέρα από την ματωμένη Παλαιστίνη, η ήδη αυτή ολοκληρωτική επίθεση του Ισραηλινού κράτους διαδραματίζει και καταλυτικό παράγοντα στη διεθνή σκακιέρα. Το ισραηλινό κράτος αποτελεί τον βασικό και σταθερό σύμμαχο του δυτικού μπλοκ εξουσίας, στην προσπάθεια επέκτασης των συμφερόντων του, στην ευρύτερη περιοχή της Μέσης Ανατολής. Έτσι, δεν θα μπορούσε επομένως να συνεχιστεί επί μακρόν η γενοκτονία αν δεν υπήρχε η έμμεση ή άμεση στήριξη της Δύσης. Οι Η.Π.Α στέλνουν εξοπλισμό και πολιτική κάλυψη στο Ισραηλινό κράτος και σύσσωμη η Δύση εκδίδει ανώδυνα δελτία τύπου περί δικαιώματος στην αυτοάμυνα και για αυτοσυγκράτηση την ίδια ώρα που το ισραηλινό κράτος πραγματοποιεί δεκάδες εγκλήματα πολέμου ισοπεδώνοντας νοσοκομεία, σχολεία και θέατρα, δολοφονώντας εν ψυχρώ αμάχους και παιδιά. Η Δύση δεν λέει τίποτα για τις δεκαετίες κατοχής των παλαιστινιακών εδαφών από το κράτος του Ισραήλ γιατί τότε θα έπρεπε να υποστηρίξει και το δικαίωμα στην αυτοάμυνα του παλαιστινιακού λαού. Αυτή η πολιτική στάση της

Δύσης είναι η καλύτερη αποτύπωση της κατάρρευσης των αξιών που κάποτε υπερηφανευόταν ότι πρόσβευε με τον Διαφωτισμό, την Αναγέννηση, τη Γαλλική Επανάσταση. Γνωρίζουμε ότι όλα αυτά εξυπηρετούσαν σε πρότερο χρόνο τις σκοπιμότητες του κρατικό-καπιταλιστικού συστήματος και ήταν μια παρένθεση που είχε κερδηθεί από τους από τα κάτω. Η Ευρώπη, όπως και οι Η.Π.Α όπως αναφέραμε, βιώνει μία εσωτερική κρίση με αύξηση του εθνικισμού, του ευρωσκεπτικισμού, του ολοκληρωτισμού και τη διάλυση αυτό που ονομάζανε ευρωπαϊκή αλληλεγγύη. Και έτσι στο σύνολο της η Δύση βρίσκεται σε μια τεράστια κρίση που αγγίζει κάθε πτυχή της πραγματικότητας (οικονομική, πολιτική, κοινωνική).

Παράλληλα, η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού από το Ισραηλινό κράτος έχει δημιουργήσει και μία τεταμένη συνθήκη στον αραβικό κόσμο. Οι φιλικές κυβερνήσεις προς την Δύση έχουν αρχίσει να παγώνουν τις σχέσεις τους με αυτή, ενώ τα εχθρικά κράτη βρίσκουν ευκαιρία να δημιουργήσουν έναν πραγματικό πονοκέφαλο στις Η.Π.Α και στο σύνολο της Δύσης, που αξιώνουν την ηγεμονία τους στην περιοχή της Μέσης Ανατολής, με κυριότερη πολιτική δύναμη να είναι το Ιράν. Μία πραγματικά ασταθής συνθήκη σε μία περιοχή που χαρακτηρίζεται διαχρονικά από συρράξεις και βρίσκεται ξανά σε αναβρασμό. Αυτός ο αναβρασμός έρχεται να συμπληρώσει το παζλ γενικευμένης αμφισβήτησης της Δυτικής κυριαρχίας στο παγκόσμιο σύστημα εξουσίας και απειλεί να σύρει την ευρύτερη περιοχή σ' έναν περιφερειακό πόλεμο και ίσως ακόμα σε μία πιο γενικευμένη σύρραξη. Άλλωστε, οι βομβαρδισμοί της συμμαχίας Η.Π.Α - Ηνωμένου Βασιλείου στην Υεμένη, που στήθηκε ως απάντηση στον ναυτικό αποκλεισμό της ερυθράς θάλασσας από τους αντάρτες Χούθι, δείχνουν μία τάση προς γενίκευση του πολέμου.

Και ενώ, η απειλή του πολέμου κρέμεται πάνω από το μέλλον της ανθρωπότητας. υπάρχει ακόμα ένα μέτωπο που γιγαντώνεται. Τα αποτελέσματα της διαχρονικής, ανεξέλεγκτης και μαζικής λεηλασίας των φυσικών πόρων του πλανήτη, της βιοποικιλότητας και των συστημάτων της, των θαλασσών και των δασών μας θέτει, άλλη μία, οικουμενική απειλή, αυτή της περιβαλλοντικής κρίσης! Και αυτή συμβαίνει ήδη, δεν είναι κάτι που θα συμβεί στο μέλλον, όσο και να το σπρώχνουμε πιο μακριά. Η αδυναμία προσαρμογής της κυριαρχίας στις νέες συνθήκες που τείνουν να κυριαρχήσουν στον πλανήτη θα δημιουργήσουν μία - χωρίς προηγούμενο - ανθρωπιστική κρίση με λειψυδρία, αύξηση της θερμοκρασίας της γης και ερημοποίηση περιοχών, εξαφάνιση ολοκλήρων πόλεων κάτω από την στάθμη της θάλασσας και συχνά, ανεξέλεγκτα και ακραία καιρικά φαινόμενα. Αυτή η συνθήκη, μίας βίαιης κλιματικής αλλαγής έρχεται ως απόρροια της ανεξέλεγκτης και βίαιης εκμετάλλευσης του πλανήτη από το κράτος και το κεφάλαιο που έχουν κάνει τα αδύνατα δυνατά για να καταστρέψουν όσο γίνεται περισσότερο την γη. Όχι φυσικά από βίτσιο των ελίτ, ούτε από κάποια δαιμονική προδιάθεση για αυτοκαταστροφή. Μέσω της γης και των πόρων που αυτή διαθέτει υπάρχει μία μεγάλη ευκαιρία για κέρδος και έλεγχο. Κέρδος από την εκμετάλλευση των ανανεώσιμων και μη πηγών του πλανήτη και έλεγχο πάνω σε υποδεεστέρα κράτη. Με λίγα λόγια η συνέχιση, η ενδυνάμωση και η ίδια η ύπαρξη της εξουσίας περνά - και - μέσα από τον έλεγχο της γης και της εκμετάλλευσης της.

Ελλαδικός χώρος

Οι εκλογές τον Ιούνιο του '23 είχαν ως αποτέλεσμα την ανανέωση της θητείας της νεοφιλελεύθερης ακροδεξιάς διαχείρισης της Ν.Δ. με μία, βάσει εκλογικών δεικτών, συντριπτική νίκη της απέναντι στις υπόλοιπες κοινοβουλευτικές δυνάμεις. Μετά την παροδική αντιπαράθεσή τους, οι καθεστωτικές πολιτικές δυνάμεις επανήλθαν στις θέσεις τους, που είναι πλήρως εναρμονισμένες. Το κράτος έχει συνέχεια και, ανεξαρτήτως πολιτικής διαχείρισης, η επιχείρηση εφαρμογής των πολιτικών σχεδιασμών που συντρίβουν τις κοινωνίες προς όφελος της κυριαρχίας, συνεχίζεται απρόσκοπτα. Κράτος, θεσμοί, μηχανισμοί και όλα τα κομμάτια που αποτελούν το μπλοκ εκπροσώπων των πολιτικών και οικονομικών ελίτ ρέπουν προς την ίδια κατεύθυνση με τις μεταξύ

τους διαφορές να έχουν λειανθεί, συντονιζόμενοι όσο ποτέ στον κοινό τους διαχρονικό στόχο. Τη διατήρηση της ηγεμονίας τους και την αύξηση των κερδών τους, που περνά μέσα από τη λεηλασία της φύσης, την αφαιμάξη των πληβειακών στρωμάτων της κοινωνίας, την πλήρη υποταγή των εκμεταλλεζόμενων και καταπιεσμένων στους αντικοινωνικούς σχεδιασμούς Κράτους και Κεφαλαίου, το τσάκισμα και τη φίμωση όλων όσοι εξακολουθούν να αντιστέκονται απέναντι στη βαρβαρότητα.

Η κατεύθυνση προς την επιβολή και το βάθεμα του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, όπως αυτό έχει αποτυπωθεί μέσα από μία μακρά περίοδο συνεχόμενων αναδιαρθρώσεων, εξακολουθεί να αναπτύσσεται αμείωτη με εντατικούς ρυθμούς επιχειρώντας να μετασηματίσει ολοκληρωτικά κάθε πεδίο της κοινωνικής πραγματικότητας. Από το αντεργατικό νομοσχέδιο που θεσμοθετεί την 13ωρη και 7ήμερη εργασία, την ποινικοποίηση του όπλου της απεργίας, τη διάλυση του δημόσιου συστήματος υγείας, την ιδιωτικοποίηση του ΕΣΥ, την ιδιωτικοποίηση της παιδείας με την επιχειρούμενη κατάργηση του Άρθρου 16, την περίφραξη και εμπορευματοποίηση των δημόσιων χώρων, το αντιπεριβαλλοντικό νομοσχέδιο που ανοίγει το δρόμο για την υλοποίηση επενδύσεων και καταργεί περιοχές Natura μέχρι και την αύξηση του κόστους των βασικών κοινωνικών αγαθών για την επιβίωση, τρόφιμα, καύσιμα, ρεύμα κτλ και τους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας.

Δεν μένει κανένα πεδίο αλώβητο από την κατακτητική μανία του κόσμου της εξουσίας και οι συνέπειες πάνω στις ζωές των ανθρώπων και στη φύση είναι καταστροφικές: Από τους νεκρούς και τα χιλιάδες στρέμματα καμένης γης από πυρκαγιές σε ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο και τα πλημμυρισμένα χωριά της Θεσσαλίας. Τις δεκάδες δολοφονίες εργατών και τα εκατοντάδες εργατικά ατυχήματα στα κάτεργα της σύγχρονης δουλείας, την αύξηση της εργοδοτικής τρομοκρατίας και εκφοβισμού. Τον θάνατο ασθενών σε ράντζα νοσοκομείων και σε σπίτια αναμένοντας γιατρό και χειρουργεία και στους δρόμους περιμένοντας ασθενοφόρα. Μέχρι τους, όλο και περισσότερους ανθρώπους, που ζουν αποκλεισμένοι από τα στοιχειώδη κοινωνικά αγαθά της τροφής, της στέγασης, της υγείας, της παιδείας.

Ταυτόχρονα, οι επιδράσεις του πατριαρχικού, κρατικού, καπιταλιστικού συστήματος και η ολοένα και πιο οξυμένη επίθεσή του απέναντι στις γυναίκες, κυρίως των πληβειακών στρωμάτων της κοινωνίας οδηγεί στην αύξηση της έμφυλης βίας με όλο και περισσότερα περιστατικά γυναικοκτονιών και απόπειρας βιασμών και βιασμών από υποπροϊόντα του συστήματος με πιο πρόσφατες της Άννα Ιβάνκοβα τον Ιούλιο στον Αγ. Παντελεήμονα, της 84χρονης στη Χαλκίδα τον Ιούλιο και τον Σεπτέμβρη της 42χρονης στη Θεσσαλονίκη. Ταυτόχρονα αποκαλύπτονται όλο και περισσότερα κυκλώματα trafficking, παιδικής πορνογραφίας και παιδοβιασμών, εκμετάλλευσης γυναικών, απειλών βιασμών, βιασμών και σεξουαλικών κακοποιήσεων μέσα σε αστυνομικά τμήματα και στους δρόμους από τους μπάτσους, παπάδες, πολιτικούς παράγοντες και γόνους μεγαλοεπιχειρηματιών που συγκαλύπτονται και προστατεύονται από την ίδια την εξουσία ενώ αντίθετα επιχειρείται να τρομοκρατηθούν και να τιμωρηθούν όσοι τα καταγγέλλουν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι η υπόθεση του 12χρονου κοριτσιού από τον Κολωνό που τόσο η ίδια, όσο και η οικογένειά της έχει έρθει αντιμέτωπη με απειλές, εκφοβισμό και τρομοκρατία, ενώ από τη πλευρά τους οι φορείς της αστικής δικαιοσύνης συγκαλύπτουν τη σύνδεση της υπόθεσης με την GREEK MAFIA και την υπόθεση της 19χρονης κοπέλας από την Ηλιούπολη που είχε σε ομηρία, βίαζε και εξέδιδε μπάτσος.

Παράλληλα, η μισαλλοδοξία και ο ρατσισμός, η αντίληψη πως υπάρχουν ζωές που δεν αξίζουν να βιώνονται αποτυπώνονται με τις δεκάδες δολοφονίες προσφύγων και μεταναστών, με πιο εκκωφαντικό γεγονός αυτό της δολοφονίας εκατοντάδων ανθρώπων στα ανοιχτά της Πύλου από το λιμενικό, με τον εγκλεισμό των εκτοπισμένων σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, τους ξυλοδαρμούς και βιασμούς στα αστυνομικά τμήματα, τις απελάσεις και τις επαναπροωθήσεις σε εμπόλεμες και

οικονομικά ληλατημένες χώρες. Ενώ, η κρατική βία συνεχίζεται με τις δολοφονίες Ρομά, με πιο πρόσφατη δολοφονία αυτή του Χρίστου Μιχαλόπουλου στη Βοιωτία, αλλά και αυτές που αναδεικνύουν την εκτράχυνση και αλαζονεία των ένστολων φρουρών του κράτους, ως αποτέλεσμα της ανάδειξής τους από την εξουσία ως παίκτες με κεντρικό ρόλο, όπως ο βασανισμός και δολοφονία του Κώστα Μανιουδάκη στην Κρήτη σε αστυνομικό έλεγχο. Δολοφονίες που επιχειρείται να συγκαλυφθούν ώστε να ξεπλυθούν οι μπάτσοι δολοφόνοι τους.

Μέσα σε όλη αυτή τη συγκυρία η κρατική καταστολή επιστρατεύεται προκειμένου να αναχαιτίσει τις κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις και αναβαθμίζεται τόσο σε νομικό όσο και σε στρατιωτικό επίπεδο. Από τον νέο ποινικό κώδικα που επιτίθεται κατά βάση στους πιο φτωχούς και στους αγωνιζόμενους/αγωνιζόμενες, μέχρι τις εκκενώσεις καταλήψεων, την ασφυκτική παρουσία στις διαδηλώσεις, τα δολοφονικά χτυπήματα όπως αυτό της 16χρονης στο Ν. Ηράκλειο, τις επιθέσεις σε απεργίες και διαδηλώσεις, τις διώξεις αναρχικών, μέχρι τη διαρκή και σταθερή παρουσία στους δρόμους και στις πλατείες.

Όμως, αυτό αποκαλύπτει τον μεγάλο φόβο της εξουσίας απέναντι στις δυνατότητες που μπορεί να έχει ένα οργανωμένο, ακηδεμόνευτο, κοινωνικό και ταξικό κίνημα. Και απέναντι σε αυτό το ενδεχόμενο, η εξουσία, από τη μία θωρακίζεται ολοένα, ενώ από την άλλη, ενεργοποιεί εκ νέου το παρακρατικό της δεκανίκι, τη χρήσιμη αντεπαναστατική εφεδρεία και αναπόσπαστο εργαλείο της ευρύτερης αντιεξεγερτικής πολιτικής. Η σταδιακή επανεμφάνιση φασιστικών συμμοριών- όπως το καλοκαίρι του '23 εν μέσω των καταστροφικών πυρκαγιών στον Έβρο, που κεφαλοκυνηγοί έσταζαν το ρατσιστικό τους δηλητήριο και επιδίδονταν σε επιθέσεις απέναντι σε πρόσφυγες, την επιχειρούμενη ανασυγκρότησή τους εν όψει της 1ης Νοέμβρης και την επίθεση σε αντιφασίστες/στρίες, τις επιθέσεις σε καταλήψεις (Παπουτσάδικο και Πραπόπουλο) και τη δημόσια παρουσία τους σε γειτονιές, μέχρι και τη δολοφονία του μετανάστη εργάτη Σιράζ Σαφτάρ στον Περισσό ενώ αυτός πήγαινε στη δουλειά του -κάνουν εμφανές πως στο βαθμό που είναι χρήσιμες εξακολουθούν να συμβάλλουν στους σχεδιασμούς κράτος και κεφαλαίου χτυπώντας εκεί που αυτό τους υποδεικνύει.

Σε ένα περιβάλλον όπου οι επιδράσεις από την εγκληματική διαχείριση της πανδημίας και τις απανωτές κρίσεις του συστήματος έχουν αφήσει τα σημάδια τους: με την καλλιέργεια του ατομικισμού που έχει ως αποτέλεσμα τον περαιτέρω κατακερματισμό του κοινωνικού σώματος και τη διάρρηξη κάθε συλλογικού, κοινωνικού, ταξικού δεσμού, με το φόβο, την ανασφάλεια και την απογοήτευση ολοένα να διευρύνεται και την αίσθηση του θανάτου να παραμονεύει σε κάθε γωνία, με τον ανορθολογισμό να αντικαθιστά την κριτική σκέψη και το θυμικό να αντικαθιστά τη λογική **και όλα αυτά** σε συνδυασμό με τον μετασηματισμό του χαρακτήρα κάθε πεδίου όπου ζουν, εργάζονται, δραστηριοποιούνται οι άνθρωποι, τις ασφυκτικές συνθήκες εργασίας και επιβίωσης **και την άγρια κατασταλτική επίθεση που δέχονται οι αγωνιζόμενοι και οι αγωνιζόμενες, οι όποιες προϋποθέσεις για τη δημιουργία ενός οργανωμένου αντιπαραθετικού κινήματος που θα αναχαιτίσει τον** βάρβαρο κόσμο κράτους και κεφαλαίου, συρρικνώνονται ή/και τείνουν να απουσιάσουν, με αποτέλεσμα να γίνεται όλο και πιο ορατή η απειλή της επικράτησης των όρων που θέλουν να κυριαρχήσει ο κόσμος της εξουσίας. Από τη μία να επικρατεί ο νόμος της ζούγκλας και από την άλλη η σιωπή και η υποταγή.

Επιδράσεις που όχι μόνο δεν κατάφεραν να αναστείλουν, αλλά αντίθετα τροφοδότησαν με την αμηχανία και υποχωρητικότητα τους, σωματεία και συνδικαλιστικοί φορείς και υποδαύλισαν πολιτικούς και θεσμικούς οργανισμούς.

Ένα ακόμα στοιχείο που δυσχεραίνει τη δυνατότητα γέννησης νέων μαζικών ακηδεμόνευτων κινήματων και τις συνθήκες για νέους αγώνες είναι αυτό το «κενό» που διαμορφώθηκε με την σταδιακή ανάδειξη και, εν τέλει, επικράτηση για τις χρονιές 2012-2019 της σοσιαλδημοκρατικής

πολιτικής διαχείρισης. Γιατί, η επικράτηση του ΣΥΡΙΖΑ δεν κατάφερε μόνο ένα συντριπτικό χτύπημα στα κινήματα αυτοοργάνωσης που άνθιζαν τα προηγούμενα χρόνια, σκορπίζοντας ψευδαισθήσεις και αυταπάτες και με το εμπόριο ελπίδας εδραίωσε περαιτέρω πως τίποτα δεν μπορεί να αλλάξει, αλλά ταυτόχρονα με την οπισθοχώρηση των κινήματων, ανέστειλε και τις προοπτικές τους. Αυτή, η πολυετής συνέχεια αγώνων, η παράδοση και κουλτούρα των αντιστάσεων και η πείρα που αυτοί φέρουν ανακόπηκε άγρια, αφήνοντας πάνω στην κοινωνία και στα κινήματα μια βαθιά πληγή, απογοήτευσης και ματαίωσης, από την οποία λίγοι πολιτικοί φορείς κατάφεραν να μείνουν αλώβητοι και να την διαχειριστούν με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην υποχωρήσουν σε πολιτικό ή/και αξιακό επίπεδο. Ομάδες διαλύθηκαν, αγωνιστές/τριες υποχώρησαν, αξίες και αρχές υπονομεύτηκαν, διαστρεβλώθηκαν, απονοηματοδοτήθηκαν, ακρωτηριάστηκαν.

Ωστόσο, ποτέ δεν μπορεί να εκμηδενιστεί η θέληση και οι πραγματικές δυνατότητες της ανθρωπότητας να αντιστέκεται. Και για αυτό, παρόλα τα ανηλεή χτυπήματα απέναντι στις κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις, και κυρίως απέναντι στον κόσμο της αυτοοργάνωσης και της αντιεξουσίας, οι δυνάστες επιτίθενται με μεγαλύτερη σφοδρότητα, προσπαθούν να την ελέγξουν, να περιορίσουν τις ικανότητές της, να απορροφήσουν και να εκτονώσουν τους όποιους κοινωνικούς κραδασμούς.

Το είδαμε την περασμένη χρονιά με την ανάπτυξη ενός μαζικού αγώνα με χαρακτηριστικά κινήματος από σπουδαστές/στριες που πάλευαν ενάντια στο Π.Δ.85, στους χιλιάδες ανθρώπων που βγήκαν στους δρόμους αναφορικά με το έγκλημα στο Τέμπη. Είδαμε, ακόμα, πώς αναπτύχθηκε η αυτοοργάνωση και η αλληλεγγύη μεταξύ των ανθρώπων που επλήγησαν από φωτιές αλλά και πλημμύρες, στα χωριά της Θεσσαλίας και πώς εκδηλώθηκε η έμπρακτη αλληλεγγύη της κοινωνίας, σε ολόκληρο τον ελλαδικό χώρο. Το βλέπουμε τώρα, πώς η επαπειλούμενη κατάργηση του Άρθρου 16 κινητοποιεί πάλι χιλιάδες φοιτητές/τριες, μαθητές/τριες και τους αγωνιζόμενους να υπερασπιστούν τον δημόσιο χαρακτήρα της εκπαίδευσης, να αγωνιστούν απέναντι στους αποκλεισμούς, απέναντι στη λεηλασία κάθε πτυχής της ζωής μας με τις καταλήψεις πανεπιστημιακών σχολών και σχολείων να απλώνονται σε ολόκληρη τη χώρα, με μαζικές συνελεύσεις και διαδηλώσεις. Στην αντίπερα όχθη, βλέπουμε τις συνήθεις απειλές εκκένωσης, τα lock out, στα οποία προστίθενται και οι προτροπές για εξεταστικές μέσω webex (και αντίστοιχα η διενέργεια των μαθημάτων στα σχολεία που είναι υπό κατάληψη), μία συνθήκη μετά-covid εποχής, όπου ταυτόχρονα με την άλωση των κοινωνικών πεδίων συνεύρεσης και ανάπτυξης πολιτικών διεργασιών αμφισβήτησης, επιχειρείται να απενεργοποιηθούν και τα παραδοσιακά εργαλεία αντίστασης. Ενώ, δεν λείπουν και οι εκβιασμοί προς το καθηγητικό προσωπικό, μέχρι και στις πρυτανικές αρχές. Όλοι οφείλουν να ευθυγραμμιστούν.

Και πέρα από τις όποιους κυβερνητικούς σχεδιασμούς και την εφαρμογή της νεοφιλελεύθερης ατζέντας, σε αυτό το έργο συνδράμουν από κοινού οι ξεπουλημένες γραφειοκρατικές συνδικαλιστικές ηγεσίες, οι «πεφωτισμένοι» καθοδηγητές των λαϊκών αδών μαζών που έρχονται για άλλη μία φορά να εκπληρώσουν τον ιστορικό προδοτικό τους ρόλο, οι ρεφορμιστές μικρού και μεγάλου μεγέθους, που όπου σταθούν και όπου βρεθούν επιχειρούν να περιθωριοποιήσουν και να απομονώσουν τα πιο ριζοσπαστικά στοιχεία, να εκτρέψουν τα πιο μεγαλειώδη όνειρα που οξύνουν τις αντιπαραθέσεις, να κατευνάσουν τα όποια ρηξιακά χαρακτηριστικά.

Παράλληλα, στα κινήματα, που αποτελούν κομμάτι της κοινωνίας, και ειδικά στον αντιεξουσιαστικό χώρο που μας αφορά, αρχίζουν να διαφαίνονται όλο και πιο έντονα τα αποτυπώματα της κυρίαρχης αφήγησης. Το political correct έρχεται να εντοπίσει τον κυρίαρχο εχθρό στο εσωτερικό των κινήματων, επιχειρώντας το "gentrification" τους, το κράτος και το κεφάλαιο είναι παρεμπιπτόντως εχθρός, παρατηρείται η εργαλειοποίηση κάθε ζητήματος, το ατομικό υπερέχει του συλλογικού, το «αισθάνομαι» αντικαθιστά το «σκέφτομαι», το θέαμα είναι αυτοσκοπός ενώ

ολόκληρη η κοινωνική-ταξική και πολιτική ανάλυση και αγωνιστική παράδοση της Αναρχίας πετιέται, ως «παλιά» στον κάλαθο των αχρήστων.

Και αυτό είναι μία από τις μεγάλες ευθύνες της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης. Να υπερασπιστεί με τη σειρά της την Αναρχία, να διατηρήσει σταθερά τις θέσεις της, τις αρχές και αξίες της και να συνεχίσει να προωθεί τον ριζοσπαστικό, ανατρεπτικό, ρηξιακό λόγο, χωρίς εκπτώσεις, σε επαφή πάντα με την κοινωνία, συνταιριάζοντας τον λόγο με την πράξη και να συνεχίσει να δουλεύει ανυποχώρητα, όπως μέχρι τώρα κάνει, με όλες τις δυνάμεις της, στην κατεύθυνση συντριβής του εξουσιαστικού εκμεταλλευτικού, καταπιεστικού συστήματος και στην οικοδόμηση ενός κόσμου Ισότητας, Ελευθερίας, Αλληλεγγύης.

Μέσα σε όλη αυτή τη συνθήκη ευθύνη μας είναι, η διατήρηση της συνέχειας και τη σταθερότητα της παρουσίας μας σε κεντρικό πολιτικό επίπεδο και μέσα στους αγώνες που ξεσπούν:

- Να κρατάμε ενωμένο το νήμα των αγώνων που η επιθετικότητα του κράτους, επιχειρεί να κόψει, και να σβήσει τις μνήμες των αντιστάσεων και όλα όσα αυτές παρήγαγαν, ως χρήσιμα κινηματικά εργαλεία για το μέλλον.
- Απέναντι στον ατομικισμό να δημιουργήσουμε συλλογικά σχήματα όπου μπορούμε. Απέναντι στην ιδιώτευση να προτάξουμε του κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες ως μόνη πραγματική προοπτική ικανοποίησης των κοινωνικών αναγκών και κατάργησης της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο.
- Να αντιπαρατεθούμε με όλους όσους επιχειρούν να εκτρέψουν, εκτονώσουν, εργαλειοποιήσουν τις μάχες της κοινωνίας και να τις στρέψουμε προς μία ριζοσπαστική κατεύθυνση. Σε όλα τα μέτωπα αγώνα που ξεσπούν να προωθήσουμε τις αρχές και τις αξίες της Αναρχίας.
- Να προωθήσουμε τη χειραφέτηση, την αυτοοργάνωση, τους αδιαμεσολάβητους και ακηδεμόνευτους αγώνες, μακριά από επίδοξους σωτήρες.
- Να βάλουμε αναχώματα στην επανεμφάνιση των φασιστικών συμμοριών, να παλέψουμε ενάντια στον ρατσισμό, τη μισαλλοδοξία και τον κοινωνικό κανιβαλισμό
- Να συνεχίσουμε αμείωτο τον αγώνα απέναντι στους αντικοινωνικούς σχεδιασμούς κράτους και κεφαλαίου σε όλα τα πεδία, στην εκπαίδευση, την υγεία, την εργασία, τους δημόσιους χώρους, τη φύση και να παλέψουμε απέναντι στην κρατική καταστολή.
- Να παραμείνουμε αλληλέγγυοι με όποιον αγωνίζεται σε κάθε γωνιά της γης.
- να υπερασπιστούμε την Αναρχία ως αυτό που είναι. Τη μόνη ρεαλιστική πρόταση κοινωνικής οργάνωσης που απευθύνεται σε όλους, αφορά όλους και τα διεκδικεί όλα για όλους.
- Να ξαναφέρουμε τη λέξη «Επανάσταση» στα στόματα όλων, να την προωθήσουμε με βαθιά πίστη και επιμονή ως τη μόνη πιθανότητα δημιουργίας ενός άλλου μέλλοντος.
- Να μιλήσουμε ξανά και ξανά για την αναγκαιότητα της Οργάνωσης ως τη μόνη λύση απέναντι στην επιθετικότητα του βάρβαρου κόσμου της Εξουσίας και ως το μόνο όχημα που μπορεί πραγματικά να συγκροτήσει έναν αντιπαραθετικό πόλο απέναντι στο υπάρχον και κάνει πραγματικά πιθανή την ανατροπή του.

Η ΑΠΟ εκφράζει, από τη στιγμή της συγκρότησής της μια ανοιχτή πρόταση για τους αναρχικούς που αναφέρονται στον οργανωμένο και συλλογικό αγώνα και στην κοινωνική επανάσταση, μια διαρκή πρόταση για την πολιτική και οργανωτική συγκρότηση του αναρχικού κινήματος. Έχοντας πλέον σχεδόν 9 χρόνια θετικής εμπειρίας, επιτυχών ζυμώσεων και δράσεων, αύξησης των δυνατοτήτων μας μέσα από τη συνειδητή συλλειτουργία σε βάθος χρόνου και την πολλαπλασιαστική της δύναμη, επιβεβαιώνουμε για ακόμα μία φορά την ορθότητα της επιλογής μας ως κομμάτι του οργανωμένου αναρχικού κινήματος και βρισκόμαστε στην ίδια κατεύθυνση που πορεύεται στον δρόμο...

για την Κοινωνική Επανάσταση, την Αναρχία και τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό.

αναρχική συλλογικότητα Όμικρον72
Ιανουάριος 2024